

INVORDERING

NTFR 2015/2455

Invordering

Cassatieberoep ingetrokken tegen onvoldoende bewezen doelmatigheidsondergrens in inlenersaansprakelijkheid*Staatssecretaris - Financiën 29 juli 2015,
DGB2015-3041, Besluit**Wetsartikelen: Art. 34, IW 1990***Samenvatting**

X bv besloot in 2004 haar personeelsadministratie uit te besteden aan Z bv en sloot daartoe met Z een inleenovereenkomst. Z droeg in de periode 2004/2005 te weinig omzetbelasting en loonheffing af. De aan haar opgelegde naheffingsaanslagen en boetes zijn niet betaald. Z ging in 2005 failliet en in 2008 is het faillissement opgeheven wegens gebrek aan baten. X is door de ontvanger aansprakelijk gesteld. De ontvanger heeft alleen inleners aangesproken voor bedragen boven de € 5000. Het ging om 58 inleners, van wie er uiteindelijk circa 35 aansprakelijk zijn gesteld. X stelt onder meer dat door deze aanpak het gelijkheidsbeginsel is geschonden. De ontvanger betoogt dat deze grens louter om redenen van doelmatigheid is getrokken. Hof Arnhem-Leeuwarden heeft in deze zaak geoordeeld dat de door de ontvanger toegepaste doelmatigheidsgrens van € 5.000 begunstigend beleid vormt en dat belanghebbende om die reden een beroep kan doen op het gelijkheidsbeginsel (7 mei 2015, nr. 14/00314, NTFR 2015/1704). De staatssecretaris heeft het ingestelde cassatieberoep ingetrokken. Door de ontvangers wordt geen beleid gevoerd op het punt van de inlenersaansprakelijkheid. In casu is er vanwege capaciteitsproblemen voor gekozen om alleen aansprakelijkstellingen uit te brengen voor de bedragen boven de € 5.000. Deze doelmatigheidsgrens is onvoldoende onderbouwd.

COMMENTAAR

VAN DER VOORT

MAARSCHALK¹

Bij het hof heeft de ontvanger geen duidelijke uitleg kunnen geven van de afwegingen die ten grondslag lagen aan zijn beslissing om in dit geval een doelmatigheidsgrens van € 5.000 te hanteren. In cassatie is dat niet te repareren. Uit de toelichting blijkt overigens dat een duidelijke afweging ook niet is gemaakt. Het is een verstandige keuze van de staatssecretaris om het cassatieberoep in te trekken. Ik neem aan dat het beroep slechts pro forma was ingesteld, om nog iets meer tijd te kunnen nemen voor het besluit over het al dan niet doorzetten en motiveren ervan. Terecht stelt de staatssecretaris dat het hanteren van doelmatigheidsgrenzen niet in strijd hoeft te komen met het gelijkheidsbeginsel. HR 17 juni 1992, BNB 1992/295, r.o. 3.9 leerde al dat zaken van gering financieel belang buiten beschouwing blijven. Maar dan moet de ontvanger in een bezwaar- of beroepsprocedure wel kunnen uitleggen waarom het doelmatig is gevallen onder een bepaalde grens te laten rusten en gevallen (net) boven die grens door te zetten.

¹ Mr. A.E.H. van der Voort Maarschalk is fiscaal advocaat bij Houthoff Buruma, Amsterdam.